

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Doi

Ezechiel Numărul Trei

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ezechiel este preot în perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. În capitolul unu, Ezechiel este dus în sanctuar.

Și a fost în al treizecilea an, în luna a patra, în ziua a cincea a lunii, pe când eram între cei duși în robie lângă râul Chebar, că s-au deschis cerurile și am văzut vedenii ale lui Dumnezeu. În ziua a cincea a lunii, care era al cincilea an al robiei împăratului Ioiachin, cuvântul Domnului a venit în chip lămurit către Ezechiel, preotul, fiul lui Buzi, în țara haldeilor, lângă râul Chebar; și mâna Domnului era acolo peste el.

Și m-am uitat, și iată, un vârtej de vânt venea de la miazănoapte, un nor mare și un foc care se învâluia în sine, iar o strălucire îl înconjura; și din mijlocul lui ieșea ceva ca înfățișarea chihlimbarului, din mijlocul focului. Tot din mijlocul lui a ieșit înfățișarea a patru făpturi vii. Și aceasta era înfățișarea lor: aveau asemănarea unui om. Și fiecare avea patru fețe, și fiecare avea patru aripi. Picioarele lor erau picioare drepte; și talpa picioarelor lor era ca talpa piciorului unui vițel; și scânteiau ca înfățișarea aramei lustruite. Și aveau mâini de om sub aripile lor, pe cele patru laturi ale lor; și toate patru își aveau fețele și aripile lor. Aripile lor erau unite una cu alta; nu se întorceau când mergeau; fiecare mergea drept înainte. Cât despre înfățișarea fețelor lor, toate patru aveau față de om și față de leu pe partea dreaptă; și toate patru aveau față de bou pe partea stângă; toate patru aveau și față de vultur. Astfel erau fețele lor; iar aripile lor erau întinse în sus; două aripi ale fiecăreia erau unite una cu alta, și două le acopereau trupurile.

Și mergeau fiecare drept înainte; încotro avea să meargă duhul, într-acolo mergeau; și nu se întorceau când mergeau. Cât despre înfățișarea făpturilor vii, arătarea lor era ca niște cărbuni de foc aprinși și ca înfățișarea unor făclii; acesta se mișca în sus și în jos printre făpturile vii; și focul era strălucitor, iar din foc ieșea fulgerul. Și făpturile vii alergau și se întorceau, având înfățișarea unei străfulgerări. Pe când priveam făpturile vii, iată, era o roată pe pământ, lângă făpturile vii, la fiecare dintre cele patru fețe ale lor. Înfățișarea roților și alcătuirea lor erau ca strălucirea crisolitului; și toate patru aveau aceeași asemănare; iar înfățișarea și alcătuirea lor erau ca o roată în mijlocul altei roți. Când mergeau, se mișcau în toate cele patru direcții ale lor; și nu se întorceau când mergeau. Cât despre obezi, erau atât de înalte, încât insuflau groază; și obezile lor erau pline de ochi de jur împrejur, la toate patru. Și când făpturile vii mergeau, roțile mergeau alături de ele; iar când făpturile vii se ridicau de pe pământ, roțile se ridicau. Încotro avea să meargă duhul, într-acolo mergeau; acolo avea să meargă duhul lor; și roțile se ridicau împreună cu ele, căci duhul făpturii vii era în roți.

Când acelea mergeau, mergeau și acestea; și când acelea stăteau, stăteau și acestea; și când acelea se ridicau de pe pământ, roțile se ridicau împreună cu ele, căci duhul făpturii vii era în

roți. Și înfățișarea tăriei de deasupra capetelor făpturii vii era ca culoarea cristalului înfricoșător, întinsă sus peste capetele lor. Și sub tărie aripile lor stăteau drepte, una spre alta; fiecare avea două care îi acopereau pe această parte și fiecare avea două care îi acopereau pe cealaltă parte trupurile. Și când mergeau, auzeam vuietul aripilor lor, ca vuietul apelor mari, ca glasul Celui Atotputernic, un glas de vorbire, ca vuietul unei oștiri; când se opreau, își lăsau aripile în jos. Și era un glas din tăria care era deasupra capetelor lor, când se opreau și își lăsau aripile în jos. Și deasupra tăriei care era peste capetele lor era ceva asemenea unui tron, la vedere ca o piatră de safir; iar pe ceea ce semăna cu tronul era ceva asemenea, la înfățișare, unui om, sus pe el. Și am văzut ca o culoare de chihlimbar, ca înfățișarea unui foc de jur împrejur înăuntrul lui, de la înfățișarea coapselor lui în sus; și de la înfățișarea coapselor lui în jos am văzut ca o înfățișare de foc, și avea o strălucire de jur împrejur. Cum este înfățișarea curcubeului care este în nor în ziua ploii, așa era înfățișarea strălucirii de jur împrejur. Aceasta era înfățișarea asemănării slavei Domnului. Și când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul unuia care vorbea. Ezechiel 1:1–28.

„Ezechielowi, prorokowi wygnania pogrążonemu w żałobie, w ziemi Chaldejczyków zostało dane widzenie, uczące tej samej lekcji wiary w potężnego Boga Izraela. Gdy przebywał nad brzegami rzeki Kebar, zdawało się, że od północy nadciąga wichra, «wielki obłok i ogień pałający, a blask był wokoło niego, a z pośrodku jego jakby wygląd bursztynu». Liczne koła o niezwykłym wyglądzie, przecinające się wzajemnie, poruszane były przez cztery żywe istoty. Wysoko ponad nimi wszystkimi było «podobieństwo tronu, z wyglądu jak kamień szafirowy; a na podobieństwie tronu było jakby podobieństwo postaci człowieka ponad nim». «A co do podobieństwa żywych istot, ich wygląd był jak gorejące węgle ogniste i jak wygląd pochodni; poruszało się to w górę i w dół pośród żywych istot; a ogień był jasny i z ognia wychodziły błyskawice». «I ukazał się w cherubach kształt ręki człowieczej pod ich skrzydłami».”

„Erau roți în roți, într-o alcătuire atât de complicată, încât, la prima vedere, lui Ezechiel i s-au părut a fi într-o deplină confuzie. Dar, când se mișcau, o făceau cu o exactitate minunată și în desăvârșită armonie. Ființe cerești puneau în mișcare aceste roți și, mai presus de toate, pe tronul slăvit de safir, Se afla Cel Veșnic; iar împrejurul tronului era curcubeul care îl înconjura, emblema harului și a iubirii. Copleșit de slava înfricoșătoare a scenei, Ezechiel a căzut cu fața la pământ, când un glas i-a poruncit să se ridice și să audă cuvântul Domnului. Apoi i-a fost dată o solie de avertizare pentru Israel.” Testimonies, 751.

នៅឆ្នាំនាដលៃសុគតេអ៊ូស៊ីយ៉ាសោយទិវង្គតក
ខ្ញុំក៏បានឃើញព្រះអម្ចាស់គង់នៅលើបល្ល័ង្កមួយ ដលៃខ្ពស់
ហើយគួរបានលើកឡើងខ្ពស់ ហើយរកើនព្រះអង្គមានពញ្ជៈវិហារ។
នៅខាងលើមានសង្កឹមឈរនៅទីនោះ៖ មុនាក់ៗមានសុលាបបុរាមួយ;
ដោយសុលាបពីរ គបើមុខរបស់ខ្លួន ដោយសុលាបពីរ គបើផងរបស់ខ្លួន
ហើយដោយសុលាបពីរ គហោះហើរ។ ហើយមុនាក់ៗមានសុរកែវនៅកាន់មុនាក់ៗតៀតថា
បរិសុទ្ធ បរិសុទ្ធ បរិសុទ្ធ គឺព្រះយេស៊ូវតែបរិវារទាំងឡាយ៖
ផែនដីទាំងមូលពញ្ជៈដោយសិរីល្អអរបស់ព្រះអង្គ។
ហើយសសរទុរវាសនាព្រះដោយសំឡេងរបស់អូនកដលៃសុរកែ
ហើយដណ្តក់នោះមានពញ្ជៈដោយផ្លូវផ្សេងៗ ពលេនោះ ខ្ញុំបាននិយាយថា
រទេនាដល់ខ្ញុំហើយ! ដុបិតខ្ញុំគួររីករាយហើយ;

ពីព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សសមានបបួរមាត់មិនសុភាគ
 ហើយខ្ញុំរស់នៅកណ្តាលបុរាណដ៏មានបបួរមាត់មិនសុភាគៈ
 ដូច្នេះក្នុងក្របខណ្ឌនេះខ្ញុំបានឃើញព្រះមហាក្សត្រ គឺព្រះយេស៊ូវដែលបរិវារទាំងឡាយ។
 នោះសំរាប់មនុស្សមានបបួរមាត់មិនសុភាគខ្ញុំ
 ដោយមានធម្មតាដែលរស់នៅក្នុងដំណើរជីវិត
 ដល់គោលនយោបាយក្នុងពិភពនេះដោយក្នុងខ្ញុំ ហើយគោលនយោបាយនេះរាល់មាត់របស់ខ្ញុំ
 ហើយនិយាយថា មើលចុះ នេះគោលនយោបាយរបស់អ្នកហើយ;
 ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកក្នុងបុរាណដ៏ក្នុងខ្ញុំ
 ហើយអំពើហិង្សារបស់អ្នកក្នុងបុរាណដ៏ក្នុងខ្ញុំ
 ខ្ញុំក៏បានឮសូរស័ព្ទរបស់ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា
 តើអ្នកណាដែលយើងនឹងចាត់ទុកទៅ ហើយអ្នកណានឹងទៅជំនួសយើង?
 ពេលនោះ ខ្ញុំបានឮសូរនេះហើយជាខ្ញុំ សូមចាត់ខ្ញុំទៅ។ អសោយ ៦:១-៨។

„Această viziune i-a fost dată lui Ezechiel într-o vreme când mintea lui era plină de presimțiri întunecate. El a văzut țara părinților săi zăcând pustie. Cetatea care odinioară fusese plină de oameni nu mai era locuită. Glasul veseliei și cântarea de laudă nu se mai auzeau înăuntrul zidurilor ei. Profetul însuși era un străin într-o țară străină, unde ambiția fără margini și cruzimea sălbatică domneau în chip suveran. Ceea ce vedea și auzea despre tirania și nedreptatea omenească îi mătina sufletul și plângea cu amar zi și noapte. Dar minunile simboluri înfățișate înaintea lui lângă râul Chebar i-au descoperit o putere suverană mai mare decât aceea a stăpânitorilor pământești. Deasupra monarhilor mândri și cruzi ai Asiriei și Babilonului era întronat Dumnezeuul îndurării și al adevărului.”

„Complicațiile asemănătoare unor roți, care i s-au părut profetului a fi implicate într-o asemenea confuzie, se aflau sub călăuzirea unei mâini infinite. Duhul lui Dumnezeu, descoperit lui ca mișcând și conducând aceste roți, a adus armonie din confuzie; astfel, întreaga lume se afla sub controlul Său. Miriade de ființe proslăvite erau gata, la cuvântul Său, să supună puterea și politica oamenilor răi și să aducă bine celor credincioși Lui.”

„În același fel, când Dumnezeu era pe punctul de a-i descoperi iubitelui Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, i-a dat o asigurare a interesului și grijii Mântuitorului pentru poporul Său, descoperindu-i «Pe Unul asemenea Fiului omului», umblând printre sfeșnice, care simbolizau cele șapte biserici. În timp ce lui Ioan i-au fost arătate ultimele mari lupte ale bisericii cu puterile pământești, i s-a îngăduit, de asemenea, să privească biruința finală și izbăvirea celor credincioși. El a văzut biserica adusă într-un conflict de moarte cu fiara și chipul ei, iar închinarea la acea fiară impusă sub pedeapsa morții. Dar, privind dincolo de fumul și vuietul bătăliei, a văzut o ceată pe Muntele Sionului împreună cu Mielul, având, în locul semnului fiarei, «Numele Tatălui scris pe frunțile lor». Și din nou i-a văzut pe «cei ce biruieră fiara, și icoana ei, și semnul ei, și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu» și cântând cântarea lui Moise și a Mielului.”

„Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Avem nevoie să ne sprijinim credința pe Dumnezeu, căci chiar înaintea noastră se află un timp care va încerca sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a trecut în revistă judecățile înfricoșătoare care urmau să preceadă cea de-a doua Sa venire: «Veți auzi de războaie și vești de războaie.» «Se va ridica neam împotriva

neamului și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, ciume și cutremure de pământ în diferite locuri. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.» Deși aceste profeții au avut o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele din urmă.

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profetia se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. Înaintea noastră se va deschide în curând o perioadă de interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele trecutului vor fi reaprins; controverse noi se vor ivi. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nu sunt încă nici măcar visate. Satana lucrează prin agenți omenești. Cei care depun eforturi pentru a schimba Constituția și a obține o lege care să impună păzirea duminicii își dau prea puțin seama care va fi rezultatul. O criză este chiar asupra noastră.

„Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan vedem cât de strâns este legat cerul de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru aceia care Îi sunt credincioși. Lumea nu este fără un cârmuitor. Desfășurarea evenimentelor viitoare se află în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în propria Sa purtare de grijă destinul națiunilor, precum și interesele Bisericii Sale.”

„Ne îngăduim să simțim cu totul prea multă grijă, tulburare și nedumerire în lucrarea Domnului. Oamenii mărginiți nu sunt lăsați să poarte povara răspunderii. Avem nevoie să ne încredem în Dumnezeu, să credem în El și să mergem înainte. Vegherea neobosită a solilor cerești și slujirea lor neîncetată în legătură cu ființele de pe pământ ne arată cum mâna lui Dumnezeu călăuzește roata dinăuntrul unei roți. Învățătorul divin îi spune fiecărui lucrător din lucrarea Sa, așa cum i-a spus odinioară lui Cirus: «Eu te-am încins, deși nu M-ai cunoscut.»”

„U vedenju koje je Ezekilj imao, Bog je imao svoju ruku pod krilima heruvima. To treba da pouči Njegove sluge da im božanska sila daje uspeh. On će raditi s njima ako odbace bezakonje i postanu čisti u srcu i životu.”

„Lumina strălucitoare care merge printre făpturile vii cu iuțea fulgerului reprezintă rapiditatea cu care această lucrare va înainta în cele din urmă spre împlinirea ei deplină. Cel ce nu dormitează, care lucrează neîncetat pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale, poate duce înaintea marea Sa lucrare în deplină armonie. Ceea ce minților mărginitelor, încurcate și împovărate de complicații, li se pare încâlcit și complicat, mâna Domnului poate păstra în desăvârșită ordine. El poate găsi căi și mijloace pentru a zădărnici planurile oamenilor răi și va aduce în confuzie sfaturile celor ce uneltesc răul împotriva poporului Său.”

„Fraților, acum nu este vreme pentru jale și deznădejde, nu este vreme să cedăm îndoielii și necredinței. Hristos nu este acum un Mântuitor în mormântul cel nou al lui Iosif, închis cu o piatră mare și pecetluit cu pecetea romană; noi avem un Mântuitor înviat. El este Împăratul, Domnul oștirilor; El șade între heruvimi; și, în mijlocul luptei și tumultului națiunilor, El Își păzește încă poporul. Cel ce domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El măsoară fiecare încercare. El veghează asupra focului cuptorului care trebuie să încerce fiecare suflet. Când întăriturile împăraților vor fi dărâmate, când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străpunge

inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi în siguranță în mâinile Sale.” Testimonies, volumul 5, 752–754.

Ezechiel reprezintă candidații care urmează să fie printre cei o sută patruzeci și patru de mii, iar, poruncă peste poruncă, experiența sa în sanctuar se armonizează cu experiența lui Isaia și a lui Ioan înăuntrul sanctuarului. Acum ne aflăm în testul templului, al doilea dintre cele trei teste care îi sigilează pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Acea perioadă este curățirea săvârșită de Solul Legământului în împlinirea capitolului trei din Maleahi. Procesul de curățire alcătuit din trei teste este „cuptorul” înfocat al lui Maleahi, „care trebuie să pună la încercare fiecare suflet”. Când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, Solul Legământului a venit deodată la templul Său și le-a condus pe fecioarele înțelepte ale acelei istorii în Locul Preasfânt, pentru a-i sigila pe cei credincioși ai Săi, dar fecioarele acelei istorii s-au răzvrătit, iar până în 1856 mișcarea millerită filadelfiană se schimbase în mișcarea millerită laodiceană și, în 1863, a devenit biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană.

Îngerul al treilea, care a sosit pe neașteptate la 22 octombrie 1844, Și-a retras prezența în 1863, iar apoi S-a întors la 11 septembrie 2001. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, încercarea templului care a fost prefigurată de 22 octombrie 1844 se repetă acum. Douăzeci și cinci este, în mod simbolic, o zecime profetică din două sute cincizeci, iar două sute cincizeci este un simbol al istoriei reprezentate în versetele unsprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece. Două sute cincizeci și douăzeci și cinci constituie o roată în cadrul viziunii sanctuarului din Ezechiel. Douăzeci și cinci este un simbol al separării celor înțelepți de cei răi, în împlinirea procesului de încercare în trei pași, care este reprezentat în lucrarea de curățire săvârșită de Solul Legământului.

Matei douăzeci și cinci conține trei pilde, iar fiecare pildă identifică despărțirea dintre cei înțelepți și cei răi în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Nădejdea poporului lui Dumnezeu, reprezentată în capitol, este aceea ca ei să fie o fecioară înțeleaptă, în posesia untdelemnului soliei strigătului de la miezul nopții. Nădejdea lor este să fie judecați drept un slujitor credincios în isprăvnicia lor de a folosi talanții deosebiți care le-au fost dați spre administrare în timpul personal de probă. Nădejdea lor este să fie judecați ca oi ale pășunii lui Dumnezeu, așezate la dreapta Sa, și nu capre la stânga Sa. Douăzeci și cinci este un simbol al despărțirii dintre cei înțelepți și cei răi în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Douăzeci și cinci este una dintre roțile lui Ezechiel.

În al douăzeci și cincilea an al robiei noastre, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, în al paisprezecelea an după ce cetatea fusese lovită, chiar în aceeași zi mâna Domnului a fost peste mine și m-a dus acolo. Ezechiel 40:1.

Al douăzeci și cincilea an al captivității este reprezentat de 22 octombrie, care este reprezentată prin închiderea unei uși dispensaționale. La 22 octombrie 1844, o ușă a fost deschisă și o ușă a fost închisă, pe măsură ce două clase au fost despărțite.

Iar îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea zice Cel ce este sfânt, Cel ce este adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide; și închide, și nimeni nu va deschide: Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate

închide; căci ai puțină putere, și ai păzit cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu.
Apocalipsa 3:7, 8.

Hristos îi spune îngerului din Philadelphia că le cunoaște lucrarea, că a pus înaintea bisericii din Philadelphia o ușă deschisă. Acea ușă este deschisă prin „cheia lui David”, cheia care este pusă asupra lui Eliakim.

Și va fi în ziua aceea că voi chema pe robul Meu, Eliakim, fiul lui Hilchia: și-l voi îmbrăca cu haina ta și-l voi întări cu brâul tău, și voi încredința stăpânirea ta în mâna lui; și el va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Și cheia casei lui David o voi pune pe umărul lui; astfel, el va deschide, și nimeni nu va închide; și el va închide, și nimeni nu va deschide. Isaia 22:20–22.

Ziua în care Eliakim este chemat, el este despărțit de nelegiuitul Șebna.

Așa vorbește Domnul Dumnezeu oștirilor: „Du-te, intră la acest vistiernic, la Șebna, care este mai-marele casei, și spune-i: «Ce ai tu aici? și pe cine ai tu aici, de ți-ai săpat aici un mormânt, cum își sapă cineva un mormânt sus, și își cioplește o locuință în stâncă? Iată, Domnul te va arunca departe cu o aruncare puternică și te va înveli negreșit. Te va învăța și te va azvârli ca pe o minge într-o țară întinsă: acolo vei muri, și acolo carele slavei tale vor fi rușinea casei stăpânului tău.»” Isaia 22:15–18.

Separarea fecioarelor înțelepte de cele neînțelepte, care a împlinit ilustrația lui Șebna și Eliakim, s-a împlinit la 22 octombrie 1844 și, de asemenea, în al douăzeci și cincilea an al robiei lui Ioiachin, care a fost 22 octombrie 573 î.Hr. În capitolul opt din Ezechiel, cei răi din cadrul adventismului, reprezentați prin Ierusalim, sunt înfățișați prin douăzeci și cinci de bărbați închinându-se soarelui. Distrugerea Ierusalimului reprezintă legea duminicală, care este, de asemenea, și semnul de hotar care încheie timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acest timp al sigilării a început la 11 septembrie 2001, iar Isus este atât Alfa, cât și Omega, astfel că 11 septembrie 2001, ca început al sigilării, ilustrează sfârșitul, la legea duminicală.

11 Septambra 2001 yagereranyijwe n'inama zabereye i Minneapolis mu 1888, kuko Sister White agaragaza ko igihe inyubako nini za New York zasenyukaga ku wa 9/11, Ibyahishuwe 18:1–3 byasohoye. Muri icyo gihe, nk'uko byagenze mu 1888, yerekanye ko marayika wo mu Ibyahishuwe igice cya cumi n'umunani yamanutse kugira ngo amurikishe isi ikuzo Rye. Ubugome bwo kwigomeka bwo mu 1888 yabuhuza no kwigomeka kwa Kora, Datani na Abiramu, na bo kandi bakaba baragize abagabo magana abiri na mirongo itanu b'ibikomerezwa bifatanyana na bo mu buhakanyi bwabo. Abigometse magana abiri na mirongo itanu bo mu kwigomeka kwa Kora na bagenzi be mu mateka ya mbere ya Isirayeli ya kera bagereranyaga abagabo makumyabiri na batanu barimo baramya izuba mu iherezo rya Isirayeli ya kera.

Dveiset i pet vođa laodikejskog adventizma koji se klanjaju pred nedjeljnim zakonom, i dvjesta pedeset pri 9/11, iznosi vrijeme pečaćenja simbolikom broja dvadeset i pet, (simbola razdvajanja mudrih i zlih), da označi početak i završetak vremena pečaćenja. Bilo da je riječ o dvjesta pedeset pobunjenika u Mojsijevo vrijeme, ili o dvadeset i pet ljudi u osmom poglavlju Ezekiela, ili o tri svjedočanstva razdvajanja iz dvadeset petog poglavlja Mateja, ili o dvadeset petoj godini

sužanjstva u Ezekielu četrdeset; sva očitovanja simbola broja dvadeset i pet usklađuju se s trima razdobljima od po dvjesto pedeset godina, koja su svoj završetak dosegla 207. pr. Kr., 313. i 2026. godine.

Douăzeci și cinci este, ca să spunem așa, o osie a lui douăzeci și cinci, care aduce toate liniile lui douăzeci și cinci la desăvârșire. Ea devine una dintre cheile profetice ale împărăției date lui Petru pentru a aduce claritate în istoria ascunsă a versetului patruzeci. S-a stabilit în mod repetat, prin mai mult de trei martori, că versetele zece până la cincisprezece din Daniel unsprezece reprezintă o linie care acoperă istoria din 1989 până la legea duminicală, care este istoria ascunsă a versetului patruzeci. Leul din seminția lui Iuda dezpecetluiește acum roțile lui Ezechiel, pe măsură ce deschide istoria ascunsă care va desăvârși solia Strigătului de la Miezul Noptii din zilele de pe urmă.

În articolele următoare vom continua să identificăm roțile lui Ezechiel, care reprezintă interacțiunea complexă a oamenilor în zilele de pe urmă. Ezechiel capitolul unu, de la începutul acestui articol, și pasajul însoțitor din Testimonies, volumul cinci, prezentate acolo, vor rămâne punctul nostru de referință pe măsură ce înaintăm în articole. Când roțile vor fi așezate la locul lor cuvenit și cu intersecțiile lor potrivite cu celelalte roți ale istoriei profetice, vom demonstra că cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile care l-au împuternicit pe primul înger la 11 august 1840 sunt reprezentați, de asemenea, de Ezechiel ca trei sute nouăzeci de ani, legați de anul și jumătate al asediului Ierusalimului; și că sosirea acestei lumini profetice identifică înălțarea steagului celor o sută patruzeci și patru de mii.

27 iulie 1299 până la 1337 reprezintă treizeci și opt de ani la începutul celor o sută cincizeci de ani (cinci luni) din Apocalipsa nouă, versetul zece. Acei o sută cincizeci de ani se leagă de cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile din versetul cincisprezece. Astfel, începutul celor două perioade alcătuiește o singură linie de profeție care s-a încheiat în împlinirea prezicerii din 1838 și 1840 a lui Josiah Litch și a marcat ridicarea și împuternicirea mișcării millerite. Acea istorie de la începutul adventismului marchează ridicarea celor o sută patruzeci și patru de mii ca un steag înaintea legii duminicale. Astfel, cei trei sute nouăzeci de ani ai lui Ezechiel și un an și jumătate (1,5) din asediul Ierusalimului marchează sfârșitul liniei de profeție care a început în 1299.

Ar fi de folos să fie luat în considerare, înainte de articolul următor, pasajul din Testimonies, volumul cinci.